

UN MESAJ DE LA EDITOR

Sunt un fan Harry Potter, dar îmi plac și multe alte lucruri! Mă pot îndrăgosti de un personaj, ador o intrigă captivantă, o lume fascinantă sau un vrășmaș de temut. Mai mult, mi-aș dori să fac parte eu însumi din poveste – oare aș fi un erou timid, un camarad curajos, un tocilar simpatic sau bufonul grupului? Uneori îmi doresc să pot schimba povestea cu totul – dar, așa cum ne demonstrează Anna Day în debutul ei uimitor, asta poate fi un joc periculos.

Această carte este rezultatul unei colaborări speciale. Conceptul original îi aparține Angelei McCann, unul dintre câștigătorii competiției Big Idea. Autoarea, Anna Day, a fost unul dintre finaliștii Times/Chicken House Children's Fiction Competition. Combinația dintre un concept unic și un talent proaspăt a avut ca rezultat această poveste fantastică... Dar ce se întâmplă atunci când realitatea și ficțiunea se întâlnesc? Ești un fan adevărat, pregătit să descoperi deznodământul?

BARRY CUNNINGHAM

Editor

Chicken House

ANNA DAY

FANDOM

Fantezie periculoasă

CAPITOLUL

1

Încep să mă ridic, realizez că fusta lungă mi s-a lipit de coapse și dezlipesc ușor bumbacul de pe piele.

– Hai că poți, îmi șoptește Katie.

Nu răspund. De ce m-oi fi oferit pentru tâmpenia asta de prezentare? Vorbitul în public nu e nici pe departe punctul meu forte. Să fim serioși, orice trebuie făcut în public nu e punctul meu forte.

– Oricând ești gata, Violet, spune domnișoara Thompson.

Mai trag o dată de materialul fustei și merg în fața clasei. Deodată, mă simt foarte mică, de parcă toți colegii mei ar arunca din ochi raze care micșorează. Violet, micșorându-se. Gândul mă face să râd, așa că acum par și descumpănită, și agitată.

Domnișoara Thompson îmi zâmbește de la biroul ei care abia se mai ține.

– Deci, Violet, spune-ne despre romanul tău preferat, care este...?

– *Dansul pe eșafod*, de Sally King, zic eu.

Un mormăit colectiv vine dinspre băieții aflați în ultimul rând, însă este doar o dezamăgire simulată. I-am văzut la cinema, acum mai puțin de-un an, când s-a lansat ecranizarea și, din câte-mi amintesc, toți au plecat de acolo cu ochii suspect de roșii.

Trag adânc aer în piept și încep să vorbesc.

– Odată ca niciodată, trăia o specie cunoscută sub numele de oameni. Aceștia erau foarte inteligenți și ambițioși, dar erau și lacomi;

Re *sufereau de o lăcomie care ajungea până la obsesia continuă pentru perfecțiune – corpul perfect, mintea perfectă și viața perfectă. La sfârșitul secolului XX, obsesia aceasta a generat primul val de oameni îmbunătățiți genetic.*

Mă opresc, ca să punctez dramatismul, și privesc spre clasă. Speram să îi găsesc captivați, privindu-mă cu ochii măriți de curiozitate; în schimb, ei par pe jumătate adormiți.

– OIM. Oamenii îmbunătățiți genetic. Înalți, puternici, arătoși, având coeficientul de inteligență peste 130. N-a durat mult până când OIM-ii s-au mutat în zone frumoase de la țară, numite Pășuni, zone în care nu existau boli și nici infracționalitate.

Îmi mut greutatea de pe un picior pe altul, îmi dau părul de pe ochi și alung gândul ăla exasperant, dintr-o parte întunecată și nefolosită a creierului meu, care îmi spune că mă fac de râs.

– Dar cum rămâne cu oamenii neîmbunătățiți genetic? Oamenii normali, ca mine și ca voi? Ei au ajuns să fie cunoscuți sub denumirea de Imperfecți. Imperfecții, blocați în vechile orașe – Londra, Manchester, Paris, Moscova –, unde duceau o viață plină de boli și de infracționalitate, închiși în spatele unor ziduri kilometrice, șerpuitoare, și obligați să se supună, prin bombardamente neîncetate. Doar cei mai puternici și mai capabili Imperfecți puteau pătrunde pe Pășuni, unde îi slujeau pe OIM-i.

Cuvântul „om” nu mai era rostit... devenise interzis.

Erau doar OIM-i și Imperfecți...

– Deci, eu sunt un Imperfect, intervine Ryan Bell, din spatele clasei. Asta zici?

Perfect! Exact ce-mi trebuia, un agitator. Și mi-ar fi plăcut să am tupeul să-i spun că el ar trebui să știe, după ce a stat cu șervețelele lipite de nas, timp de două ore, cât a durat filmul.

– Tacă-ți gura, Bell, prostănacule, zice Katie.

Părul ei roșu formează un arc perfect când se întoarce și-l privește în ochi. Nu-i văd trăsăturile, dar știu că-i aruncă privirea aia, când își îngustează ochii verzi ca mazărea și strânge buzele.

– Nu-i nimic imperfect la mine, zice Ryan.

Katie scoate un zgomot ciudat, ceva între râs și tușit.

Domnișoara Thompson se încruntă.

– Ryan, cred că Violet încearcă să spună că toți suntem Imperfecți. Asta dacă nu cumva oi fi tu vreun superom din viitor, lucru de care chiar mă îndoiesc.

Respiră adânc. Ignoră buzele amorțite.

– Ca să se asigure de continua subjugare a Imperfecților, OIM-ii se adunau în fiecare săptămână în amfiteatre mari și urmăreau cum Imperfecții erau spânzurați; un eveniment pe care îl numeau Dansul pe eșafod. Dar unii Imperfecți refuzau să-și accepte soarta și formară o grupare rebelă, hotărâtă să reintroducă drepturile de bază ale Imperfecților. Liderul grupării se numea Thorn.

Scotocesc prin hârtiile mele și-i găsesc poza. Un cadru din film. Domnișoara Thompson trage poza dintre degetele mele umede și o prinde pe perete. Imaginea lui Thorn nu reușește să-i redea puterea și determinarea. Așa mic, arată doar ca un fel de sclav-pirat-erou de acțiune, îmbrăcat din cap până-n picioare în piele neagră și cu un plasture pentru ochi care-i traversează fața rafinată.

– Thorn clocise un plan elaborat, prin care să pună mâna pe secretele guvernului OIM-ilor, așa că îi rugă pe doi dintre cei mai de încredere oameni ai lui să recruteze o tânără Imperfectă.

Au recrutat-o pe Rose.

Rose. Eroina acestei povești. Înflăcărată, impulsivă, curajoasă. În fiecare zi, fără excepție, îmi doream să fiu ca ea. Și până acum, iată cât reușeam...

Înflăcărare: Porecla mea este Violet, virgina.

Impulsivitate: Mi-am petrecut două zile pregătind prezentarea asta.

Curaj: Fața a început să-mi transpire.

De fapt, singurul lucru pe care îl avem în comun este pielea deschisă la culoare și preferințele în materie de bărbați.

Respe Schitez din cap un gest de aprobare către domnișoara Thompson, care înțelege semnul și se deplasează până la tabla albă interactivă. Un videoclip de pe YouTube se lansează în acțiune – scena de început a filmului. Camera e focalizată pe Rose, în timp ce aceasta se cațără pe zidul exterior al amfiteatrului. Arată bestial, cu părul negru care-i cade răvășit pe spate. Momentul în care ajunge în partea de sus a zidului e însoțit de muzica însuflețitoare a viorilor.

Camera trece pe spectatorii din amfiteatru. O mulțime de OIM-i și fețele lor frumoase, cerând sânge de Imperfecți. Nouă Imperfecți condamnați sunt aduși pe o platformă din lemn, unde li se pune ștreangul în jurul gâtului. Eu știu deja că urmează să fie eliberați în doar câteva momente și tot simt un sentiment de neliniște în stomac. Arunc o privire cu coada ochiului la colegii mei. Chiar par îngrijorați, absorbiți. În colțul gurii mi se strecoară un zâmbet.

Președintele OIM-ilor apare pe un ecran uriaș din spatele platformei și-i prezintă pe Imperfecții condamnați, punctând presupusele acuzații: furt, viol, crimă. Camera se reîntoarce la Rose, care pozează cu părul negru zbatându-i-se peste ochi – știe că Imperfecții sunt vinovați doar de sărăcie și de foame. Scoate o grenadă de la centură și o duce la buze, apoi o aruncă spre mulțimea de dedesubt.

Videoclipul se sfârșește chiar înainte ca bomba să explodeze.

Mă întorc cu fața către clasă, însuflețită de interesul lor subit.

– În timp ce OIM-ii erau distrași de bombă, rebelii lansară o misiune de recuperare, salvându-i din ștreang pe Imperfecții condamnați. Rose coborî tiptil de pe zid fără să fie detectată, asigurându-și aprecierea în ochii rebelilor. Așa că Thorn a trimis-o pe Rose în cea mai periculoasă misiune a rebelilor de până atunci: misiunea Harper. Rose s-a infiltrat pe proprietatea Harper, de pe Pășuni, prefăcându-se a fi o servitoare pentru stăpânul casei, Jeremy Harper, un reprezentant sus-pus al OIM-ilor. S-a împrietenit repede cu fiul lui Jeremy, aflând astfel informații secrete ale OIM-ilor. Fiul lui Jeremy era un OIM pe nume Willow.

Willow. Principalul motiv pentru care-mi doresc să fiu Rose. Și, deși mâinile încă-mi tremură din cauza adrenalinei care-mi aleargă prin vene, continui să-i țin fotografia pentru ca întreaga clasă s-o vadă. Pur și simplu nu pot suporta ideea ca o piuneză să-i strângă fața perfectă. M-am holbat la poster ore întregi și am memorat fiecare contur al trăsăturilor lui – pielea de culoarea caramelului și pomeții. Aud câteva fete oftând, apoi vreo două „uau-uri” urmate de o serie de chicote. Îi vâr imaginea înapoi în teancul de notițe, simțind cum un sentiment de posesivitate mușcă din mine.

– *Spionajul și stabilirea de relații cu un OIM erau două infracțiuni care se pedepseau cu moartea pentru orice Imperfect suficient de ghinionist încât să fie prins. Dar Willow era bun și frumos, iar Rose a realizat repede că amenințarea venea din forța sentimentelor pe care le nutrea pentru el. Incapabilă să-l trădeze, a fugit din vilă fără să dezvăluie că făcea parte dintre rebeli. S-a întors în orașul Imperfecților, informându-l pe Thorn că misiunea Harper fusese un eșec...*

– Plictisitor, face Ryan.

– Ryan, te rog! sare domnișoara Thompson. Nu te mai trezi vorbind, ești în clasele terminale și am pretenții de la tine, spune ea, apoi se întoarce, zâmbind, cu fața spre mine. Și cred că am ajuns la o răsturnare de situație, un moment crucial, nu-i așa, Violet?

Dau din cap, încuviințând, și spun:

– Rose a fugit de la vilă ca să-l protejeze, l-a pus pe Willow înaintea rebelilor. A ales dragostea.

– Da. Un exemplu despre cum romanele comerciale și moderne încă urmează structura unei intrigi tradiționale... Continuă.

– Willow s-a deghizat în Imperfect și a urmărit-o pe Rose peste tot prin oraș, disperat s-o recâștige. Dar a fost capturat de rebeli și, în cele din urmă, a aflat de planul inițial al lui Rose de a-l trăda. Cu inima frântă și ținut prizonier, părea că-și pierduse orice speranță.

Rose i-a spus însă că-l iubea cu adevărat și au evadat amândoi din tabăra rebelă, hotărâți să-și croiască o nouă viață împreună.

Totuși, uneori, dragostea nu învinge toate obstacolele. Au fost găsiți de autoritățile OIM-ilor, iar Rose a fost dusă la Dansul pe eșafod, unde a fost acuzată de seducerea unui inocent băiat OIM.

Încă un videoclip de pe YouTube. Rose la Dansul pe eșafod, dar, de data asta, ea este cea care se află pe platforma din lemn din fața amfiteatrului, cu ștreangul în jurul gâtului, înconjurată de mulțimea de OIM-i însetată de sângele ei.

– OPRIȚI-VĂ! exclamă Willow, sărind spectaculos pe scenă. *Sunt Willow Harper și Imperfecta pe care vreți să o spânzurați are un nume. Rose. Și este cea mai curajoasă și mai bună persoană pe care am cunoscut-o. Imperfectă sau OIM, e om. Nu e nici seducătoare, nici infractoare. Este prietena mea cea mai bună și o iubesc din toată inima. Se oprește, privindu-i fața hotărâtă. Te iubesc, Rose.*

– Și eu te iubesc, răspunde ea printre lacrimi.

Știu ce urmează să se întâmple, bineînțeles că știu, dar tot simt greutatea lacrimilor pe genele de jos și o nevoie copleșitoare de a pătrunde în acea imagine bidimensională și de a tăia funia.

Trapa de sub picioarele lui Rose se deschide. Trupul îi cade, iar picioarele i se zbat și i se lovesc într-un ultim dans.

Videoclipul se oprește. Nimeni nu scoate o vorbă.

În cele din urmă, domnișoara Thompson rupe tăcerea.

– Ce punct culminant minunat a creat autorul! Dar cu siguranță trebuie să existe un soi de deznodământ.

Dau din cap că da și trec la ultima pagină cu notițe, boțită.

– Willow a coborât trupul lipsit de viață al lui Rose, udându-i fața cu lacrimile sale. A strigat plin de mânie la OIM-i pentru că au permis continuarea crimelor, susținute de către guvern, și i-a implorat să i se alăture. OIM-ii au fost atât de mișcați de această imagine tragică, încât au distrus cu totul eșafodul.

În sfârșit, Dansul pe eșafod a fost interzis.

Moartea lui Rose a declanșat o revoluție, iar Imperfecții și OIM-ii și-au spus unii altora oameni din nou.

Pereții par să-mi absoarbă ultimele cuvinte și reușesc cumva să înghit, chiar dacă am gura uscată. Din nou, tăcere. Mi-aș fi dorit ca Alice să fie aici; ar fi bătut din palme și ar fi strigat Bis! și toți ceilalți s-ar fi luat după ea.

Mă uit pentru o clipă la Katie. Îmi face semn cu ochiul. Nu-i chiar manifestarea publică de încurajare pe care mi-o imagineam, dar tot mă face să mă simt bine.

– Mulțumesc, Violet, spune domnișoara Thompson, privindu-mă peste rama ochelarilor. Ai avut o prezentare foarte frumoasă.

– Mulțumesc, am vrut să mă ridic la înălțimea cărții.

Domnișoara Thompson zâmbește.

– Îmi dau seama de asta după toate nuanțele pe care le-ai folosit. Vom face din tine o scriitoare.

Mă îmbujorez, plină de încântare. Scrisul a fost întotdeauna chestia lui Alice – nici n-am îndrăznit să visez la asta până acum.

– Mulțumesc, domnișoară Thompson.

Lingușitoareo. Animăluț de companie al profei ce ești, se sușotește din spatele clasei.

Mă întorc înapoi în bancă. Katie mă împunge și-mi șoptește:

– A fost foarte bine.

Însă tot îi aud pe Ryan și pe complicii lui cum râd pe înfundate, cuvintele lor pierzându-se unele într-altele, și încep să simt din nou cum îmi ard și mă furnică obrajii și nenorocitele de notițe mi se tot lipesc de palme. Rose nu s-ar fi pierdut cu firea în halul ăsta. Am lăsat părul să-mi cadă pe față ca un scut întunecat și ondulat.

– Iată, deci, spune domnișoara Thompson. Am ascultat intriga a trei romane foarte diferite și am observat totuși cum toate urmează, în mare, aceeași structură.

Sună clopoțelul, acompaniat de zgomotul de cărți, stilouri și rucsacuri strânse la repezeală.

Katie mă ajută să dezlipesc hârtia de pe palmele-mi umede.

– Frate, dar chiar iubești blestemata aia de carte.

Respectiv Mda. oameni și cărți

– Să-ți fi văzut fața când l-ai pomenit pe Willow.

– Așa e fața mea.

Flutură din gene.

– Dar Willow era bun și frumos, iar Violet – scuze, adică Rose – a realizat repede că amenințarea cea mai mare venea din partea hormonilor care nu-i dădeau pace, spune ea ținându-și buzele, ceea ce-i făcu pistruii de pe nas să se întindă.

– Tacă-ți fleanca!

Râd. Katie mă face mereu să râd. Întreaga tensiune mi se scurge din corp și reușesc, în cele din urmă, să vâd notițele în geantă, care se pierd prin dezordinea din ea. Katie s-a mutat din Liverpool în Londra abia vara trecută, deci nu ne știm de prea mult timp, dar între noi s-a stabilit imediat o legătură. E amuzantă și spune totul cu o față complet inexpresivă, folosind toate insulele alea care te fac să leșini de râs, cum ar fi „scârnavie” și „nătă-fleață”. Vorbește cu un ușor accent specific zonei Liverpool, care o face mereu să pară că este cu picioarele pe pământ – odată, tata a numit-o „Sarea pământului”. Totuși, arată de parcă ar fi dintr-un roman de Jane Austen, cu trăsăturile ei ca de păpușă și părul roșu-deschis... De fapt, cântă la violoncel. Singurul instrument pe care eu îl folosesc este Xbox-ul.

– Nu-ți bate capul cu Bell, te place, zice ea.

– Mda, sigur. S-a rușinat că eu și Alice l-am prins bocind la cinematograful anul trecut.

– Haide, măi, doar știi că ești focoasă, spune ea, dându-și părul pe spate.

Râd.

– Da. Transpir de parcă cine știe ce-am făcut.

– Doar pentru că nu ai un metru optzeci și părul blond, ca alții.

Se referă la Alice. Nu răspund. E greu când prietena ta cea mai bună arată ca un supermodel. Un sâmbure de invidie îmi incolțește

în inimă și mă urăsc pentru asta. Ne alăturăm gloatei de elevi de pe coridor, care se grăbesc să plece acasă.

– Nu-mi vine să cred că n-ai citit încă *Dansul pe eșafod*; e ca un ritual de inițiere.

Mulțimea îmi acoperă vocea și mă simt încă o dată neînsemnată.

– Păi, n-am nevoie să știu. Ar trebui să avertizezi că dai detalii.

– Dar nici măcar n-ai văzut filmul.

– Îți spun încă o dată: avertizare pentru detalii nedorite.

Ne croim drum, lovind din coate, printr-un grup de fete de clasa a noua, care nu par să știe regula nescrisă de a se da din calea celor din clasele terminale.

Din întâmplare-intenționat, o calc pe picior pe o fată blondă.

– Da, dar Russell este extrem de potrivit. Vorbesc de Russell Jones, actorul care joacă rolul lui Willow.

– Serios? N-ai zis niciodată asta. Uite-o Alice.

Katie nu-și pierde nicio clipă zâmbetul de pe față, dar se vede cum îi dispare veselia din ochi. Ca și mine, a învățat să-și dea seama când se apropie Alice doar citind asta pe fața celorlalți. Fiecare mascul întoarce privirea, fiecare fată tace și ridică din sprâncene.

Într-o clipă, mulțimea se despică de parcă ar fi Marea Roșie, doar că acest Moise are picioare lungi și bronzate, care înghit podeaua când se repede spre noi. Un zâmbet îi luminează fața perfectă și ovală. A avut mereu zâmbetul ăsta, încă de când am cunoscut-o, în prima zi de școală primară – genul ăla de zâmbet care te face s-o ierți pentru că e atât de frumoasă.

Se oprește brusc în mijlocul coridorului, încrezătoare că n-o să fie împinsă de mulțime.

– Deci, cum a fost?

– A fost aiurea, zic eu.

Katie mă bate pe spate.

– Nu, a fost super.

– Mda, a fost o super-aiureală, adaug eu.

Alice își vântură peste umăr părul deschis la culoare.

– Nu-ți bate capul, Vi, clar n-au cum să înțeleagă frumusețea din *Dansul pe eșafod* – niște filistini, zice și apoi îi aruncă o privire plină de subînțeles lui Katie.

– Nu-i ca și când ar fi un text de Shakespeare, mormăie Katie.

Alice oftează.

– Mi-aș fi dorit să fiu în fosta clasă a domnișoarei Thompson, unde se fac mult mai multe chestii mișto decât facem noi. Dezvoltarea acțiunii; aș fi putut să contribui și eu cu ceva, spune ea.

Iubește să ne amintească faptul că este un star în ascensiune în ceea ce privește literatura *fanfic*¹. Scrie tot felul de chestii noi bazate pe *Dansul pe eșafod*, se joacă pornind de la acest subiect și face personajele să se plieze pe orice vrea ea. E ciudat că simte nevoia să facă asta când în viața reală e as la a-i face pe oameni să facă orice vrea ea – poate că tocmai în scris își perfecționează arta. Îmi înghit din nou ghemotocul ăla de invidie.

– Domnișoara Thompson a spus că Violet ar putea deveni scriitoare, nu-i așa, Vi? rostește Katie.

Alice mă privește din nou și-mi face cu ochiul.

– Prostii. Îți lipsește imaginația; n-ai face decât să rescii iar și iar *Dansul pe eșafod*. Își aruncă un braț pe după umărul meu și mă strânge. Ceea ce, evident, e un lucru bun.

Mirosul părului ei – flori de cireș și citronelă – îmi umple nările. Deodată mă simt specială pentru că Alice mă îmbrățișează în public.

Katie se uită la ceas.

– Fetelor, trebuie să plec. Am oră de violoncel, dar ne vedem mâine, bine?

– Comic Con, spunem eu și Alice la unison.

Ne uităm una la alta și zâmbim. Așteptăm momentul ăsta de câteva luni; vom avea ocazia să-l cunoaștem pe Russell. Willow. Iar

¹ Prescurtare pentru Fan Fiction, un tip de ficțiune scrisă de către fanii unor romane, filme, seriale TV etc., ale căror personaje și intrigi reprezintă punctul de plecare și sursa de inspirație (n.tr.)

mi se usucă gura și simt fluturașii de încântare în stomac, sentimentul ăla de parcă pielea mi-a fost frecată din senin cu prosopul.

– Mergem costumate în personajele din *Dansul pe eșafod*, bine? rostește Alice.

– Da, Nate își aranjează costumul de sărbătoare, zic eu.

Nate este frățiorul meu și iubește *Dansul pe eșafod* mai mult decât mine, dacă asta ar fi posibil, iar mama a insistat să-l iau și pe el. Mersi, mamă.

Katie pleacă.

– Ne vedem mâine, fetelor, spune ea peste umăr.